

ETERNUL ÎNCEPUT

Cred, Doamne, aiută necredinței mele.
(Marcu 9.24)

✎ Mihail RICINSCHI

De aici pornește, probabil, relația ta cu El. Să îl dorești, întâi, după puterile tale, și apoi să te porți de parcă ai trăi sub ochii Lui. Pe un fond obligatoriu de candoare și sinceritate. Dacă poți, încearcă mai mult. **Trăiește cu El și pentru El.** Pentru că, paradoxal, doar așa vei trăi cu adevărat și pentru tine. Dar și pentru cei din jurul tău. Împreună cu ei. Iar ceea ce faci va fi bine făcut. Cu bucurie și fără a simți efortul, oricât de dificil ar fi demersul tău. Mai exact, oricât de dificil ar părea **altora** demersul tău. Doar trăind astfel, totul devine dintr-odată simplu și accesibil. Și durabil. De ce, oare, îi place omului să complice lucrurile? Sau, dimpotrivă, să le simplifice până la disoluție?

Ce să vă mai spun? De fapt, am dreptul să vă spun ceva, sub povara răspunderii ce mi-o asum apropiindu-mă de lumea asta în care nu există jumătăți de măsură? O lume în care trebuie neapărat să alegi, în care nu poți sta deoparte, pentru că, așa cum spunea Paul Bruntun, **„În lupta dintre bine și rău, nu există spectatori”**. Am să pun capăt indoilelor mele și am să îl las să continue tot pe cel care, atât de generos, ne oferă secret după secret. Fără ocolisuri. Fără a încerca să ne cruțe sensibilitățile sau falsa pudoare. Fără a căuta prețiozități. Pentru că nu mai este timp de așa ceva. Pentru că **„timpul este aproape”**, mereu, **„aproape”** de 2.000 de ani. Iar ceea ce ne spune Steinhardt este nu esențialul, ci esența. Care s-ar dilua dacă și-ar căuta cuvintele.

Creștinismul mă păstrează cu ceva tineresc în mine și neplictisit, nedezamăgit, nescărbît, nespărat. Prezența veșnic proaspete a lui Hristos îi datorez să nu doaspesc, să nu fermentez în sușărarea pe alții și pe mine... Numai creștin fiind mă vizitează – în pofta oricărei rațiuni – fericea. Numai datorită crești-

nismului nu umblu crispat și jignit pe străzile orașului și nu ajung să fu – cum spune François Mauriac – unul din acele cadavre, pe care le poartă, vii, apa curgătoare a vieții și să nu mă număr printre cei care nu au înțeles că mai fericit este a da decât a lua.

Repet spre aducere aminte. Cine nu și-ar dori să fie așa? Tănăr, neplictisit, nedezamăgit, nescărbît, nespărat, viu – cu adevărat, viu – și fericit, pe deasupra, fie și din când în când. Și neștiind ce-i lipsa, pentru că, tot el ne spune, **dăruind, vei dobândi.**

Nu ai credință, nu ai lumină; dându-le altora, le vei avea și tu. Căutându-le pentru altul, le vei dobândi și pentru tine. Pe fratele acesta, pe aproapele și semenul tău ești dator să-l ajuți cu ce nu ai. Nu din prisosul, nu din puținelul tău, ci din neavutul tău, din ceea ce îți lipsește. Dăruind altuia ce nu ai – credință, lumină, încredere, nădejde – le vei dobândi și tu.

Aceasta ne cere Hristos: (aparent) imposibilul – să dăm ce nu avem. Pentru că doar așa vom dobândi. Paradoxal și uluitor.

Paradoxal, pentru că, dintotdeauna, tot El ne-a învățat: de vrei să cârmuiești, slujește; de vrei să fii înălțat, smereste-te; de vrei să-ți mântuiești sufletul, pierde-l pentru Mine; de vrei să-ți recâștigi nevinovăția, recunoaște-te vinovat. Și uluitor – de vei da ce nu ai, vei dobândi ceea ce ai dăruit altora.

Așa încep toate, cu o mirare măcar, dacă nu cu o întrebare. Iar răspunsul va veni, cu siguranță, când vom avea mai mare nevoie de el. Poate atunci, mai ales atunci, când ne-am pierdut **șperanta** că îl vom găsi, dar nu și **nădejdea**. Aceasta din urmă fiind șperanța însoțită și susținută de **credință** și **dragoste**. Dumnezeu să vă ajute în toate cele bune!

IUBIREA FĂRĂ DE SFÂRȘIT

✎ Delia PETRESCU

Ne aflăm în Săptămâna Patimilor. Rememorăm caznele Domnului nostru Iisus, ultimele Lui fapte și învățături din zilele ce dau esența și rostul credinței creștine.

Despre Paști s-au scris numeroase lucrări religioase și laice, s-au făcut filme artistice și documentare, dar nimic nu poate descrie în cuvinte și imagini marea taina a Învierii Domnului, a biruinței vieții asupra morții și a luminii Lui asupra întunericului. În preajma Sfintei Sărbători, se cade să ne pregătim după rânduiala creștină, dar și după cum crede fiecare dintre noi de cuvintă, atât trupul, cât și sufletul. Sunt momentele sacre, când ar trebui să nu ne lăsăm preocupăți de cele mărunte, formale, să trecem dincolo de profanul cotidianului, să ne întoarcem spre noi înșine, să medităm la viața și la moarte, la iertare și milă, la umilință dar, mai ales, la dragostea față de semenii.

Pe cruce

Vasile Voiculescu

Iisus murea pe cruce. Sub arșița grozavă. Pălca curata-i frunte ce-o sângerase spinii Pe stâncile Golgotei. tot cerul Palestinei Părea că varsă lava.

Și chiar în clipa morții. huliră cânturarii Cu fiecare oțelită. îl adăpau străjerii... Rădea cu hohot gloata. cu spasmele durerii Și-l ocărau fâlharii.

Țdrobită. la picioare-i zăcea plângând Maria Și-adânc zburcnea blestemul din inima-i de mamă Alături. Magdalena. în lunga ei marama. Țipa văzând urgia.

Departate. ucenicii priveau fără putere... R-aveau decât să fugă în lumea cea pribeagă Cu el se năruise nădejdea lor încrezată Și fără mângâiere.

Târziu. porni mulțimea în pâlcuri spre cetate Pe drumurile-nguste. cu lespezi pardosite. Trecură fariseii cu fețele smerite Și bărbile-argintate.

Țăslini fără de frunze dormeau mocnind pe coaste În vale.ca-ntr-o păcla. dormea Ierusalimul Pe cruce. somnul morții dormea de-acum sublimul Iisus. vegheat de oaste.

Zi cu semnificație deosebită în calendarul creștin și cel popular, Joia Neagră sau Joia Patimilor, marchează începutul supliciiu Mântuitorului. Acum se reamintește tulburătoarea experiență sufletească trăită de ucenicii Acestuia, când, la Cina cea de Taină, El le-a spălat picioarele și i-a împărțit cu trupul și sângele Său. Suprem exemplu de slujire și smerenie, de iubire fără de sfârșit față de oameni.

Sfântul Ioan Evanghelistul este martorul care notează cu duioșie toate amănunțele acelor clipe unice: „Iisus, fiindcă știa că Tatăl îi dăduse toate lucrurile în mâni, că de la Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce, S-a sculat de la masă, S-a desbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu el. Apoi a turnat apă într-un lighean și a început să spele

picioarele ucenicilor, și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins”.

Spălatul picioarelor era datoria ultimului dintre sclavii unei case. Și atunci, firesc, gestul lui Iisus uimește. Gazdă, învățător și stăpân față de ucenici, Fiu al lui Dumnezeu și Trimis al Acestuia, Om desăvârșit, El nu se sfiște să îl facă. Cu solemnitate și dragoste. Cuvintele rostite de Iisus cu acest prilej capătă valoare testamentară: **„Mă numiți Învățătorul și Domnul și bine ziceți, căci sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul, v-am spălat vouă picioarele, și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora. Pildă v-am dat vouă ca să faceți la fel”**. (Ioan. 13, 14).

Pe acest pământ, avem aceeași valoare în ochii lui Dumnezeu. Indiferent de nume, avere și rang social, în lucrarea Lui, toți

suntem egali. Exemplul lui Iisus este menit să arate că fiecare om trebuie să răspundă la o nevoie a celor din jur, să ajute pe cineva. Spălarea picioarelor la Cina cea de Taină este pildă de dragoste și îndemnul dumnezeiesc la smerenie, iubire de aproapele și spirit de jertfă, toate îndreptate să ridice în demnitate firea omenească, să topească vrăjmășiile și să sporească dragostea de aproapele și binefacerea în lume. Curățirea exterioară, dobândește simbolul purificării sufletești și dăruiește creștinilor o necesară legătură frățească. Cu atât mai mult, pe fondul sacrificiului din Vinerea Mare, care, o dată în plus, arată că viața și lucrarea Mântuitorului au fost o permanentă dăruire de sine în slujba oamenilor, dăruire care îl trece, cu moartea pe moarte călcând, către miracolul Învierii.

Altarul Jertfei, Altarul Mântuirii

✎ Cecilia SFETCU

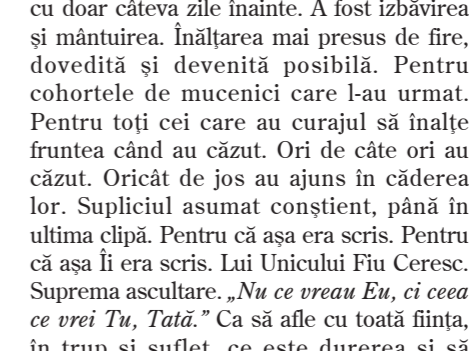
nu e mai presus de dragostea necondiționată pentru Tatăl Ceresc și pentru semenii noștri: **„Să iubești pe DOMNUL Dumnezeu tău, cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată gândirea, cu toată puterea, iar pe aproapele tău, ca pe tine însuși”** sau, pentru a oferi și un suprem model **„așa cum eu v-am iubit”**. Suprema Lui poruncă. Legea Dragostei.

„Și L-au dus pe Iisus la locul numit «Golgota», care în traducere înseamnă „Locul Căpățâni”. I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, iar El nu l-a luat. Și răstignindu-l, l-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți, ca să știe ce să ia fiecare. Când L-au răstignit, era ceasul al treilea. Deasupra Lui, era înscrisă cu vina Lui: «Împăratul Iudeilor». Împreună cu El, au răstignit doi tâlhari: unul la dreapta Lui și altul la stânga. Astfel s-a împlinit Scriptura care zice: «A fost pus în numărul celor fărădelege» (Marcu 15, 22-28).

Asta este întâmplarea. Răstignirea între cei proscrși și asemenea lor. Rușinea și ocara. Pentru că asta trebuia să însemne

ieșirea Lui din lume pe lemnul crucii, după ce a urcat Golgota biciuit și batjocorit. Ca nimeni altul. De-a valma, de trecători, preoți, cărturari și bătrâni. Până în ultima clipă a vieții Lui. Fără să fi greșit cu nimic. Înșosit poate și de cei vindecați sau de cei care îl aclamaseră la intrarea în Ierusalim cu doar câteva zile înainte. A fost izbăvirea și mântuirea. Înălțarea mai presus de fire, dovedită și devenită posibilă. Pentru cohorte de mucenici care l-au urmat. Pentru toți cei care au curajul să înalte fruntea când au căzut. Ori de câte ori au căzut. Oricât de jos au ajuns în căderea lor. Supliciu asumat conștient, până în ultima clipă. Pentru că așa era scris. Pentru că așa îl era scris. Lui Unicului Fiu Ceresc. Suprema ascultare. **„Nu ce vreau Eu, ci ceea ce vrei Tu, Tată.”** Ca să aștepte cu toată ființa, în trup și suflet, ce este durerea și să exclaimen omeneste sub povara doilei: **„Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit?”**. Ca să îl ierte pe cei care nu știu ce fac. Ca să ne ierte pe toți cei care l-am greșit cumva, cu sau fără de voie. Modelul de iertare pe care ar trebui să îl urmăm și noi. Necondiționat. Oricând. Față de oricine. Indiferent de răul care ni s-a făcut, pentru că I, oricum, acesta este mai mic decât răul ce ni s-a făcut. Ca să ne arate că, dacă tâlharul de lângă El merită raiul, atunci, îl merită oricare dintre cei care, fie și în ultima clipă a vieții, îi spun **„Aminteste-ți de mine, Doamne, când vei veni în Împărăția Ta!”**, pentru că îl recunoștea ca Iisus Hristos, Trimisul, Mântuitorul, Fiul Tatălui, Domnul nostru, al tuturor acleora osteniți, împovărați și năpăstuiți.

Ceea ce n-a putut face legea Vechiului Testament, **„întrucât firea păcătoasă o făcea fără putere, a făcut Dumnezeu, trimițând pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos. A condamnat păcatul în firea păcătoasă, pentru ca cerința dreptății a**

legii să fie împlinită în noi, care umblăm nu potrivit firii păcătoase, ci potrivit Duhului”, astfel încât, **„Cel ce a înviat pe Iisus Hristos dintre cei morți, va învia și trupurile noastre muritoare, din pricina Duhului Său care locuiește în voi”**. (Romani, 8, 3, 11)

Și **„Pentru că am dobândit acest dar atât de mare al iertării păcatelor”,** spune Sfântul Ioan Gură de Aur, **„să facem totul ca să nu batjocorim o astfel de binefacere... Se cuvine ca un creștin să strălucească nu numai prin cele ce a luat de la Dumnezeu, ci și prin cele ce aduce el lui Dumnezeu. Totul să-L arate creștin: mersul, privirea, îmbrăcămintea, glasul. Vă spun acestea, nu pentru a ne lăuda că sîntem creștini, ci pentru a ne pune viața în rînduială spre folosul celor ce ne văd”**.

De trecut mai bine de 2.000 de ani de atunci. Iisus este mereu Același în inimile și în sufletele noastre. Să-L rugăm, deci, pe Bunul Dumnezeu să ne aducă pacea și liniștea în suflet, ca să putem întâmpina cu inimile curate marele praznic al Învierii Domnului. Cel care ne-a arătat, în cele din urmă, în toată splendoarea ce poate fi și, mai presus de asta, ceea ce este OMUL.

Recunoștință

✎ Marilena GEORGESCU

ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.

La dat nu numai să trăiască printre oameni, să poarte păcatele lor, ci să moară ca jertfă pentru ei. Hristos trebuia să se identifice pe Sine cu interesele și nevoile omenirii. El, care era una cu Dumnezeu, s-a legat de fiii oamenilor cu legături ce nu aveau să fie rupte niciodată. El este Jertfa noastră. Apărătorul nostru, Fratele nostru, purtând chipul nostru omenesc înaintea tronului Tatălui. S-a făcut, pentru veșnicie, una cu neamul omenesc pe care l-a răscumpărat. Luând asupra Sa natura noastră omenescă, Iisus Hristos a înălțat omenirea. Prin legătura cu Iisus Hristos putem deveni și noi fi ai lui Dumnezeu.

O astfel de iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai Împăratului Ceresc! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai profunde meditații! Iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit!

Pentru darul Tău de iubire, pe care nu l-am meritat niciodată și pe care cu greu îl vom merita, chiar și cei mai credincioși dintre noi, pentru cât înțelegem din iubirea Ta și pentru cât nu înțelegem, pentru cât vrem și, mai ales, pentru cât putem să împlinim din poruncile Tale, pentru că există, pentru că Te numești SPERANȚĂ și mai ales pentru că Te numești IUBIRE, îți mulțumim, Doamne!

Și Te las, Doamne, pentru darul acesta fără seamăn, să îmi frângi sufletul întreg, cum frangi câteodată aripa rândunicii, primăvara, în zborul ei înfrigurat către cuib.

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru

